UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

L ante O

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Lixinium aqua in qua lauandi gr̄a decoctus eſt cinis per n an-
te i Col.lib.xiij.Sunt qui culmos fabę exurant: ⁊ ex eo quod cremauerint cinere lixinium faciunt. Idem lib.vlti. Lixiniã vſurpat. In olla inquit fictili ampla pręparatã lixiniaʒ cineris ſarmenti caleſieri conuenit.

Lixę dicti ſunt qui vilioris quęſtus gr̄a exercitum ſequunt̃: vt puta lauandi aut coquendi gr̄a. Syl.lib.v.punicoꝝ. Inutile marti lixarũ vulgus. Scipio apud liuiũ actium vmbrum appellat ſemilixam q̄ſi ſemimancipiũ noı̄e ignominioſo. Uar. lixulas ⁊ ſemilixulas vocabulo ſabino ſcribit dici circulos ex farina caſeo ⁊ aqua cõmixtos ⁊ inter cibaria numerant̃. Appellatiq; ſunt a cinere: ꝙ lixcinis foci ſit. Uñ elixus.a.um qď coctuʒ eſt cinere olle ſuppoſito: ⁊ Aulicocum: quod olla coctum eſt. Nam veteres pro olla: aulam dicebant.

Lixo lixas lixũ facio. ⁊ vernacula lingua dicimus liſſare: a quo fiunt cõpoſita. Elixo ⁊ ꝓlixo: qď eſt lixũ facio ſeu in longum acuo. Col.li.v. Quare magnopere monẽdus putator ẽ vt ꝓlixet aciem feramẽti ⁊ quantũ poſſit nouaculę ſimilem reddat

L ante O

Loba.ę.milij vel panici racemus vt eſt apud Uar.

Locus ꝓprie dr̄ q̄cq̄d aliquid ↄtinet. Uirg. Hic locus vrbs erit ponituruq; a dialecticis inter accidẽtia ſubſtãtię ⁊ eſt vna de ſeptẽ circũſtantijs quę ita numerant̃: ꝑſona qualitas negocium: facultas cã modus tẽporis quę hoc verſu cõtinentur. Quis q̄d vbi q̄bus auxilijs cur q̃uo q̃n. Qñq; locus dr̄ gñs. Sal. Natus haud obſcuro loco. Qñq; diſtributio temporuʒ quę cui in ſpectaculũ vẽturo tribuunt̃ ab ędilibus. Uñ motus loco dr̄ qui ſuas horas non obtinuerit inter precedentes ⁊ ſecutores. Et Cice. loco motus eſt cũ ex vrbe pulſus. Ter. Noſter grex per tumultũ cõmotus ẽ loco. Cũ autẽ dicimus loco patris te habeo: ſignificamus ea eẽ charitate qua pater eſt vel eſſe debet. Terẽ. Si te in germani fratris dilexi loco: loco v̊o ſolatij loco voluptatis: loco honoris ꝓ iucundũ voluptuoſum ⁊ honorificũ dr̄. In locũ ſubſtitutus.i.in alterius vicẽ. Quintil. Et in locũ iuuenis amiſſi ſubſtituit de vanitate ſolatiũ. In pl'i loci ⁊ loca: loci ſedes argumentoꝝ ſunt quę intra ſe continẽt argumenta ⁊ ex q̄bus ipſa argumẽta petenda ſunt. ab Ariſtotele topica vocati ſunt loca ſũt in q̄bus aliquid locatur q̄uq; etiam locos in eodẽ ſignificato dicamus. Uirg. De venere locos vbi nunc ingentia cernis. Sil'r locos plural'r dũtaxat mulieris vuluã ſeu vterũ ⁊ vulgo matriceʒ appellamus. Uar. in orig. Sic loci muliebres in q̄bus naſcendi intra ↄſiſtunt. Ply.lib.xi. Feminis eadẽ oı̄a pręter veſſicam ⁊ intus vtriculus: vñ dictus vterus quod alio noı̄e locos appellant hoc in reliquis aı̄alibus vuluam tñ dicimus.

Loculus diminutiuũ a locus ſig̃t enĩ paruũ locũ. Uar.lib.iij.de re ruſ. Hortẽſius familiaris noſter cũ piſcinas hẽret magna pecunia ędificatas ac loculos ita ſępe cũ eo ad villã fui: ponitur ẽt interdũ ꝓ ſacculo in quo pecunia ſeruat̃ q̄ alio noı̄e vulga ⁊ bulga ⁊ marſupiũ ⁊ capſuala ſiue ſit lignea ſiue eborea. Mar. Hos niſi de flaua loculos ı̄plere moneta nõ decet Interdũ pro feretro quo mortui efferũtur: quod alias capulum ⁊ libitinam vocant. Et loculi pro vulua.

Locellus diminutiuũ a loculus. Mar. Si q̄d adhuc ſupereſt in noſtri fęce locelli. Eſt munus nihil eſt ipſe locellus erit.

Loculatus.a.um. quod hʒ diuerſos locos. Uar. Nam vt pauſanias ⁊ cęteri pictores eiuſdẽ gñis loculatas magnos habent areolas vbi diſcolores ſint certas ſic hi loculatas habent piſcinas vbi diſpares diſcluſos habent piſces.

Loculamẽta loca diſtincta ſiue capſulę in q̄bus aues ⁊ fil'ia nidificare ſeu habitare ſolent: ⁊ a loculis deduci vr̄. Colu. Uel ſi non ita cõpetit paxillis adactis tabulę ſupponant̃ quę vel loculamenta q̄bus nidificent aues: vel fictilia colũbaria recipiant ⁊ lib.x. de apibus dicit. Crepitaculis ęreis aut teſtaruʒ plerũq; vulgo iacentiũ terreat̃ fugiens iuuentus: eaq; q̄ vel pauida cũ reperierit alueum maternũ: ⁊ in eius aditu glomerata pependerit: vel ſtatim ſe ad proximã frondẽ ↄtulerit ꝓtinus cuſtos nouũ locubamẽtũ in hoc ꝑparatũ ꝓlineat ītrin
ſecus: ꝑdictis herbis: deı̄de guttis mellis reſꝑſuʒ admoueat tum manibus autem etiam trulla cõgregatas apes recõdat.

Locuples pe.cor. gñis oı̄s ſm Priſ. ⁊ tam in.i. q̄ in.e. ablatiuuʒ finit. Ci. in frumẽtaria. In ꝓuincia locupleti ⁊ referta. Hor. In locuplete domo. Dictus locuples a lata humo hoc eſt locoruʒ plenus: qui plęraq; loca.i. qui multas poſſeſſiones hʒ: queãdmodũ pecorũ copia. Aſſiduus ab aſſe dãdo cognominatur. Ply.li.xviij. Cognomina etiã prima ı̄de pilumni qui piſtrinis inuenerũt. Piſones a pinſendo. Hinc ⁊ locupletes dicebant loci: hoc eſt agri plenos. Et non mõ pro diuite: ⁊ loca multa poſſidenti: verũ etiã pro firmo certoq; ad quãlibet rem ponit̃. Ci.li.iij.offi. Accedit eos teſtis locuples poſſidonius. Poſſet tñ ꝓ bono ⁊ magnę auctoritatis capi ⁊ forte rectius queãdmodũ: ⁊ illud in eodẽ lib. comparatiuę poſitum Quem enĩ locupletiorẽ quęrimus q̄ principeʒ ppl'i romani qui retinendi officij cauſa cruciatum ſubierit vltro:

Locupleto locupletas.pe.cor. locis ⁊ poſſeſſiõibus quempiam diuitẽ facio q̄uis etiam ad oı̄a ſicut dito capi poſſit: vt cũ q̄s opibus rebuſq; ẽt incorporeis ditatur. Col.lib.iij. Ut añ perpenſum ⁊ exploratũ habeamus vt locupletet patrem familię vinearũ cultus. Plau. Uiſus eſt paterna hereditate locupletarier. Huius compoſitũ eſt collocupleto: qď ſig̃t valde dito. Ter. in heau. Ubi nã eſt fides dũ ego pp te errans patria careo demens tu inter ea loci collocupletaſti antiphila te.

Loco locas pono cõſtituo. Liui.li.j. Caſtra ab vrbe haud plus quinq; millia paſſuũ locant. Uirg. Hic alta theatri fundamẽta locant. Interdũ locare eſt reponere. Plau. Dũ aulã domi locatã ꝑquirit. ablatã reperit. Interdũ nuptui tradere. Ter. in phor. Quęſo ꝙ ſi filiã ſuam vnicã locaret. Hinc illocabilis: quę tradi viro non põt. Plau. Uirginẽ habeo grandem dote caſſam atq; illocabilẽ. Interdũ affictare: ad appenſionẽ dare vel ad vecturã ſeu ad operã faciendam. Et tunc cui q̄d locat̃ in datiuo ponit̃ ⁊ pręciũ in abl'tõ: vt ſex nũmis aureis operã vel domũ tibi meã locaui: vel ęquũ annũ totum. Aliq̄ñ etiam in accuſatiuo cũ prępoſitione ad ſi rei nõ hoı̄ locatio fiat. Plau. in tri. Ego huic diei nomẽ trinũmo faciam: nam operam meam tribus nũmis ego locaui ad artes nugatorias. Sine pręcio aũt expręſſo ſed cum datiuo hoı̄. Cice. in Uer. Senonis Menoni nobiliſſimi hoı̄s vxori fundus erat colono locatus Sulp. Ciceroni. Poſteaq; curauim⁹ vt ideʒ athenienſes in eodẽ loco monumentũ ei marmoreũ faciendum locarent.i. concederint: pro loco. Huius verbi compoſita ſunt. Abloco: qď eſt alijs loco afficto. Sue. in Uitel. Satis cõſtat exituro viaticum defuiſſe tanta egeſtate rei familiaris vt vxore ac libris quos romę relinquebat meritorio cęnaculo abditis domũ in reliquã partem anni ablocaret. Col loco ſimul loco. Eloco extra loco: vt cũ iumentuʒ vel boues extra locare ſolent agricolę ⁊ agrum frumentariũ inde male curant. Quod Colu.lib.j. tangit eum inquit. Et maxime vexant ſcõm qui boues elocant: eoſq; vt cętera male paſcũt nec induſtria terram vertunt. Et habent pe.cor.

Locito locitas.pe.cor. frequentatiuũ formatum: a ſupino.a.in.i. mutata. Ter. in adel. Agelli eſt hic ſub vrbe paululum quod locitas huic demus qui fruatur.

Locatarius: q̄ domũ aut fundũ aliudue ſil'r in locatiõeʒ cõducit.

Locuſtę ſũt aı̄alia parua ı̄firmas habẽtia alas vt inq̄t Hiero. q̄ quidẽ de terra ↄſurgentia altius non valent auolare vt plus ſint q̄ reptilia ⁊ tñ auibus non ęquent̃. Dictę locuſtę a locis vrendis ob iacturã quã merſibus afferunt tactu multa vrentes: morſu v̊o oı̄a erodẽtes vel a loco ⁊ ſto.as. vel a lõgis haſtis tibiarũ ⁊ crurũ q̄ſi gręci ασατον vocent. Has parthi in cibo ſumunt. Et diuus dñi pręcurſor ioannes locuſtis vixiſſe ſcribitur ſed ↄ obſtinatos licet ſciam magnos viros aliter ſcribere: hoc nõ me fallit: ꝙ locuſtis pratoꝝ veſceret̃: audiant ẽt grãmaticos. Nic. perottus. grandi vir auctoritate longam facit diſputationẽ: ſʒ carptim dicit in india naſci lõgitudine triũ pedũ: quaꝝ cruribus cũ aruerint vtuntur ꝓ ferris in cyrenaica lex eſt: vt ter in anno debellent̃: in ſyria quoq; eas necari militari imperio mos eſt; nefas eſt credere diuum

Joannem: quē regis nr̄i dei precurſorem merito vocāt: huius cibi impuritate vſum in eremo fuiſſe: crudeli cibo: ⁊ venenoſo: ſ; de grecis ſūt iſti auctores celeberrimi Eudemus rhetor: helladius. Eugenius. Zoſimus. Cecilius. Longinus. Lupercus. Juſtinus. Pachatus. Pamphilus. zopyrion: tandem ⁊ Suidas oīum congregator ita ſcribit grece ακρις ειδος ζωυφιου ηαθιε δε ακρι δα ο προδρομος και μελι αγριον οπερ απο των δενδρων επισυναγομενον μαννα το ιc πολλοις προσαγορευεται. Jſacius ēt interpres profuſus. Nicādri dicit aīal eſſe venenoſum Ply. lib. ix. dicit locuſtas eſſe piſces: atq; beatus Aug. li. x. ɔfeſſionū ait ioannē aīalibus hoc eſt locuſtis in eſcā edentibus nō fuiſſe pollutū: ſed q̄d rn̄debūt ſcē matri eccl'ię: ī ſurgent ne tanq̄ corybantes: q̄ cantat: ⁊ publice ſolēnizat. Prębuit hirtū tegimē camelus artubus ſacris tropheū hidētes: cui later hauſtū ſatiata paſtum mella locuſtis: vbi illud locuſtis intelligendū eſt: vt ait ibi. Suidas: iō concludendum eſt non ſolū mō mānā intelligi oportere. verum etiā ſūmitates oīum germinantiū: vt ſunt ēt coralia roſarū ſylueſtriū: ⁊ ſpinarū: ſ; cā iſtius erroris fuit: qm̄ iſta dictio: ακρις ακριδος duo ſignificet ⁊ locuſtā vermē venenoſū: qm̄ ſūmitates corodat: quē deus aliqn̄ iratus mittit cōtra ppl'os: ⁊ nationes ſignificet ēt corculū germinantiū. i. ipſa germina. An igitur fas dicere virū tam ſanctū: tā gratū deo comedere vermes miſſos ɔ̄ inimicos dei ⁊ q̄re non comedit ēt muſcas: ⁊ tabanos miſſos ɔ̄ pharaonē: ſ; tpe hyemis vbi erat locuſtę: ſaliuerat ne: Jmmo aliq̄ medici interpretant̄ eſſe rapunculos: ⁊ alii doctiſſimi poma ſylueſtria. S; tam ſcō hoī pium eſt credere mannā ꝓ libito celū fluere: vt tā pretioſum: ⁊ tā diuinū corpus ſuſtentaret: q̄uis Ply. li. xi. cap. xxix. ait parthis ⁊ hę in cibo gratę. S; talia mōſtroſa ſūt: q̄ ēt indi comedāt: non eſt mirū: ſi q̄dē comedūt ēt hoīes: quos ex finitimis regionibus venant̄. Locuſta quoq; venefica neroni grata ex Gallis euocata: de qua apud Juuenalē Dion grecus hiſtoricus. λοκουσαν τινα φαρμακιδα περιβοητον αγριππινα μετεπεμψατο και φαρμακον τι αφυκτον προφα τασηευασασα εστιν ατων καλουμενων μυκητων ανεβαλε και μεν αυτη εκ των αλλων ηαθιεν. Locuſta etiam piſcis eſt ex genere cruſtaceorum corpore longo cornua ante oculos bina longa et aſpera habet: dictus a ſimilitudine terreſtris.

Locutulei: ſunt hoīes in verba proiecti ⁊ blaterones ⁊ linguaces: quorū lingua tam prodiga infrenīſq; eſt vt teterrima q̄dam colluuione verborum fluat ſemper ⁊ ęſtuet.

Locrus. vrbs ab Aiace oileo ⁊ naritijs qui eū ſecuti ſunt ɔdita apud locrinū montē qui eſt in brutijs ad extremū italię oppoſitus peloro. Virg. Jllic naricij poſuerūt męnia locri. Jnde locrēſes quoꝝ rex fuit ipſe. Aiax oileus hi. Epizephyrij cognominati ſūt a zephyrio ꝓmōtorio cui īminent. Auctor eſt Ply. a locris īcipere italię frontē q̄ magna grecia appellata eſt. Alii ſūt locri in grecia cognominati ozolę a malo odore. Alij opontij beotijs finitimi qui ⁊ Epicnudi dicti ſunt.

Lodex. icis. pe. p. lecti veſtis ⁊ operimētū ſiue linteolus quo ī lecto vtimur ⁊ frequēter lauat̄. vn̄ a polluēdo lodices appellatos nōnulli putāt. Juue. Mō ſub lodice relictis vteris ī turba hui⁹ diminu. eſt lodicula. Sue. in Aug. Jta vt in extremis ſpatijs ſubſultim decurreret ſeſtertio vel lodicula inuolutū.

Logos apud grecos mō ſermonē ſiḡt mō verbū mō rationem Hier. ad paulinū: logos grece multa ſiḡt. Nā ⁊ verbum eſt ⁊ rō: ⁊ ſupputatio ⁊ cā vniuſcuiuſq; rei ꝑ q̄ ſūt ſingula q̄ ſubſiſtūt. Aug. li. ɔ̄ hr̄ſes: hermes q̄ latine dr̄. Mercurius ſcripſit librū q̄ logos τελειος appellet̄. i. verbū ꝑfectū. Apud nos q̄nq; ꝓ dicto ridiculo ac contēnendo ſumit̄. Cice. pro Gallo. Ego te certo ſcio oēs logos qui ludi dicti ſunt aīaduertiſſe. A logos fiunt Catalogus. Epilogus dialogus elogium: analogia ⁊ prope infinita alia: ⁊ Logica.

Logica latine rōnalis. Nā greci λογικον. rōnale dicunt. Hęc rōnalis phia dr̄ q̄ ꝓprietates verboꝝ exigit ⁊ ſtructurā ⁊ argumentationes: ne pro vō falſum ſurrepat. Boe. in cōmentop. Hęc eſt inquit diſciplina q̄ſi diſſerendi quędā magiſtra quā logicen veteres perhipatetici appellauerunt continens in ſe inueniendi iudicandiq; peritiam.

Logiſtoricus. ɔtexēs rōnes ɔ̄putus ⁊ modos hiſtoriaꝝ: ſiue hiſtorice ſermocinās de liberalib⁹ ſciētijs. Quo noīe dictus eſt q̄dā liber Varronis. vn̄ Sidonius ad namatiū: varronē logiſtoricū ſicut popoſceras ⁊ Euſebiū chronographū miſi.

Loligo. pe. p. gn̄s piſcis q̄ſi voligo ſm Var. Volitat enī hic piſcis ex aquā ſe efferēs: hic caput īter pedes ⁊ ventrē h; quē nunc vulgo Calamarium vocāt a thecę calamarię ſil'itudine H; enī oſſicula duo q̄ſi cultrū ⁊ calēmū ⁊ cruorē nigrū atramenti mō cū externe albus: ⁊ cū a volo as: habēte pe. cor. deſcendat loligo āt productā habeat: in metro ꝑ duplex. ll. ſcribendū puto. Hora. in ſer. hic nigrę ſuccus lolligenis. Huius diminu. ē Lolligūcula. Plau. Emitto ſepiolas lolliguncùlas

Loliū. hęrbe gn̄s. alio noīe zizania. Hora. Eſſet ador loliūq; meliora relinquēs. Hinc loliarius. a. um. Col. li. ix. Cribro viciario vel loliario qui iam fuerit in vſu pulli ſuperponatur.

Lomētū: gręci λειωμα: vocāt q̄ triū ꝓpe ſiḡt Ply. li. xxxiij. ſubtiliſſimū gn̄s lomēti q̄dā tritū vocāt q̄nis aſſib⁹ ęſtimatū

Lombardia. regio italię a lōgobardis dicta quę ciſalpina gallia vocabat̄. Ei⁹ fines ſūt apēninus ⁊ alpes ⁊ q̄cq̄d intra alpes benacūq; atq; Mintiū amnē continet̄: cuius metropolis eſt Mediolanū a ppl'is qui lingones germanię ⁊ bardi galliaꝝ ſūt ſil' mixti: nō āt a lōgis barbis: vt ſolēt viri docti ridere.

Longus ꝓprie porrectus. Virg. Stāt longis inniti haſtis ⁊ ſcuta tenētes: ꝑ trāſlationē q̄nq; ponit̄ ꝓ diuturno. Jdē. Et lōgū andromache teſtant̄ amorē. Q̄nq; ꝓ magno. Vn̄ longiores dies maiores dicim⁹. Q̄nq; ꝓ ꝑnicioſo. Jdē. Jnfelix dido longūq; bibebat amorē. Et longū aduerbial'r: q̄ ſiḡt longo tpe. Mar. Vtq; tuis longū dn̄ſq; puerq; fruant̄ muneribus. A longus fiunt cōpoſita oblongus: ⁊ prelongus.

Lōge aduerbiū ꝓ lōgitudine tā tpis q̄ loci: vt cū dicim⁹ lōge lateq; diſcurrit. Jnterdū ſiḡt valde. Sal. lōge mihi aliena mēs eſt. Jnterdū ꝑcipue. Ci. illud hoī lōge optimū eē. Hui⁹ cōpoſita ſūt alonge ⁊ delonge q̄ habent accentū in primo. Longe gentiū: ſignificat̄ longe. ſicut nuſq̄ gentiū nuſq̄ locoꝝ.

Lōgęuus. a. um. cū diph. q̄ ē lōgi ęui. Virg. Quē tibi lōgeuo ſerū latinia cōiunx educet ſiluis. Ci. in Cato. O miſerū ſenem qui mortē contēnendā in tā longęua ętate non viderit. Hic longeuitas. ε λινιςι δε αιων ωνος λεγεται.

Longanimis. pe. cor. qui eſt ꝑſeuerātis aī ęq̄nimiter tolerās. A quo lōganimitas pro tolerantia Hie. lōganimitas q̄ alibi ſuſtentatio dr̄: vr̄ a patiētia differre q̄ q̄ īfirmitatę magna q̄ ꝓpoſitio delinquūt ſuſtētari ꝑ lōganimitatē dn̄r. Qui vō ꝑtinaci mente exultant in delictis ſuis ferri patient̄ dicēdi ſūt patientia ergo eſt qua ꝑ ſuperbiā ⁊ procaci mente peccantē non ſtatim punit deus longanimitas eſt: q̄ per infirmitatē ⁊ non deliberati animi maliciam peccantis diu portat.

Longitudo: prolixitas: vt longitudo dierū in dextra illius.

Lōginquus. a. um. q̄ eſt remotū diſtans. Cic. M. Catoni. Nō dubito quod pręſentes cenſeant: nos quidem longinqui ⁊ a teipſo miſſi in vltimas gentes.

Longo as q̄uis nō ſit in vſu: h; tn̄ cōpoſita in frequenti vſurpatione habita: quę ſunt elongo: ⁊ prolōgo quod eſt protraho. Plau. Quę mihi anus prolongat promiſſa.

Longiſco longuſſio. Ennius. Neq; corpa firma lōgiſcūt q̄cq̄.

Lōgurio: idē q̄ lōgus. Var. Hic q̄ an̄ me ē neſcio q̄s lōgurio.

Longurius apud Var. pertica longior. Quinti. li. j. de re ruſ. ait. Scda ſępes eſt ex agreſti ligno ſed non viuit. Fit autē palis ſtatutis crebris ac virgultis implicitis aut latis ꝑforatis et ꝑ ea foramina traiectis lōgurijs ferreis binis aut ternis aut ex arboribus truncis demiſſis in terrā deinceps ɔſtitutis. Jdē lib. ij. itaq; in ſtabulis op; clauſa habere hoſtia ac feneſtras ⁊ inter ſingulas a pręſepibus interijcere longurios qui ea diſcernant ne inter ſe pugnare poſſint.

Longanon: rectū inteſtinū dr̄ quo aluū purgamus: ſic dictū q̄ in longū protenditur ⁊ non eſt ita orbibus implicitū: ſicut inteſtinū tenue. Apicius. lōganones porcinos ex ture tarētino

farſos cunctos conciſos in cinere pulloꝛum.

Longobardi ppl'i germaniȩ quos a longis barbis cognominatos ferūt ⁊ ab oceano germaniȩq; vltimis oꝛis veniſſe nouas ſedes q̄retēs hi. Albuino duce italiā ītrauere bꝛeuiq; oēs pȩne citerioꝛis galliȩ vꝛbes cȩpere: ibi cū ducētis annis regnaſſent: a carolo magno ſupati fuerūt: ſ; tn̄ vt diximus vt celtiberi ex celtis ⁊ iberis fuit vna natio: ita lingones ppl'i germaniȩ ⁊ bardi galliaꝝ ppl'i facta vnione gentē vnam ⁊ vnū nomen admiſcuerunt: ⁊ iō ponticus vir doctus noſtri tp̄is lingabardos appellat nō aūt longobardos. quantis aūt pꝛobationibus pꝛodeat ille vir ſcrupuloſus alij viderint.

Lopades: genus conchȩ marinȩ. Plau. in para. Medico addite lopades ethinos oſtreas.

Loquoꝛ. eris. locut⁹. p. c. ſm̄ Priſ. ꝓpꝛie ſiḡt v̄ba ꝓfero. Differūt āt ab īuicē: loq̄ ⁊ dicere q꜄ loq̄ ſit a nā dicere elegāter ⁊ facunde. Cōpoſita v̄bi loquoꝛ ſūt. Alloquoꝛ ad aliquē loquoꝛ. Ci. Cū pꝛidie eius diei eū allocutus fuiſſem. Alloquimur etiā ea quȩ aut ſūmo affectu: aut extremo ꝑiculo narramus. Uirgil. Extremū qd̄ te alloquoꝛ. Ouid. Nec q꜄ te nr̄a ſperem pꝛȩce poſſe moueri alloquoꝛ. Hinc alloquiū. Amb. lib. hexa. Dixit deus non vt ꝑ vocis oꝛgana q̄dā ſonus ſermonis exiret: nec vt linguȩ motus cȩleſte foꝛmaret alloquiū. Colloquoꝛ ſil' loquoꝛ: a quo colloquiū ꝓ ꝯfabulatiōe: cū veniūt in vnū locū loquēdi cā: ⁊ collocutoꝛes qui ſil' loquunt̄. Circūloquoꝛ per circuitū quedā declaro: a quo circūlocutio quā grȩci ꝑiodō vocāt: vt ſi elephanti dentē ꝓ eboꝛe dicam⁹. Eloquoꝛ a quo eloquium. Deloquoꝛ qd̄ eſt de aliquo loco deputato loquoꝛ Uar. Hinc dn̄r eloquiū ac reliq̄ in fanis ſabinis e cella dei q̄ deloquunt̄. Interloquoꝛ. Obloquoꝛ. pꝛȩloquoꝛ anteloquoꝛ Lac. lib. iiij. Daniel quoq; ſil'ia pꝛȩlocutus eſt: perloquoꝛ ꝑfecte loquoꝛ ⁊ ſermonem perficio. Et habent pe. coꝛ.

Locutoꝛ ſeu loquutoꝛ. qui nimiū loquitur. Gel. Qui ſunt leues ⁊ futiles ⁊ impoꝛtuni loquutoꝛes.

Loquela: verbum quod in loquendo pꝛoferimus.

Loquētia ⁊ loquiū q̄uis a loquoꝛ deducant̄ non tn̄ eis vtimur niſi in cōpoſitione vt bꝛeuiloquētia bꝛeuiloquium: multiloquētia multiloquiū magniloquētia: magniloquiū. Silr̄ magniloquus multiloquus ſtultiloquus blandiloquus ⁊ hmōi quȩ habēt pe. coꝛ. Anteloquiū: pꝛimus loquēdi locus: ſeu p̄ncipatus loquēdi. Soliloquium quod ſignificat illius qui cōtemplando ſolus ipſe ſecum loquitur.

Loquax verboſus garrulus. vn̄ coꝛui: ⁊ aliȩ aues quȩ humanā vocē imitant̄: loquaces dicuntur: hinc comperatiuū loquacioꝛ ⁊ ſuperlatiuum loquaciſſimus: loquacitas naturalis loquendi abundantia. Cice. Toꝛquato. Facit autem nō loquacitas mea ſed beniuolentia longioꝛes epiſtolas. Accipitur ēt pꝛo ſtulta ⁊ inani loquendi copia.

Loquacito as. multū loquoꝛ. Hier. ſi qn̄ muliercule de diuitijs pꝛopꝛijs: de filijs: de veſtibus: de mundi vanitatibus garrulando loquacitent: vt moꝛis eſt eis frangantur.

Loꝛa ſiue loꝛea gn̄s potionis eſt quā grȩci. Deuteriā appellant q̄ſi ſecundariā veluti apud nos tertiaria ꝑ vini caritatē. Nā λευτερου apud grȩcos ſcd̄; d̄r. Fit ex maceratis aqua vinaceis poſt muſtū acinis expꝛȩſſum. Non pōt iure vocari vinum q̄uis inter vina operaria numeret̄. Tria eoꝝ gn̄a. Pꝛimū decima parte aquȩ q̄ſi muſti expꝛȩſſa ſit: ⁊ ita nocte ⁊ die madefactis vinacȩis: rurſuſq; p̄lo ſubiectis. Scd̄; tertia parte eius qd̄ expꝛȩſſum ſit addita aq̄ expꝛeſſoq; decocto ad tertias partes. Tertiū fȩcib⁹ vini expꝛȩſſum qd̄ fȩcatū. Cato appellat. Uar. de vi. pa. Antiquȩ mulieres maioꝛes natu bibebant loꝛam. Dicta loꝛa quaſi lota acina. Hȩc etiā leuia tenuia vina dicunt̄. Ply. lib. xxiij. ait leuiſſimum vinū celerrime inueterati. Idem ſcribit tenue vinum minus alere magis ſtomachum nutrire. Cato fecatum appellat quod fȩcibus vini expꝛȩſſum eſt. Uinum aqua miſceri Staphilius pꝛimus inuenit. Dilutum quoq; vinū dicitur aquatum.

Loꝛū pꝛima pꝛo. Nam loꝛa h; o coꝛ. ꝓpꝛie ſiḡt coꝛrigiā ex coꝛio ⁊ grȩcū eſt. δλωρου. Un̄ ponit̄ pꝛo cingulo. Poetȩ baltheū veneris, q̄ ceſtus d̄r loꝛū appellant. Loꝛa etiā habenas vocamus ⁊ retinacula iumentoꝝ: zonas quoq; ac volumina ex coꝛio bubalo q̄bus pugiles vtebant̄. Preterea quȩcūq; ligamina loꝛa dici poſſunt ⁊ loꝛamēta ligamēta ēt quȩ ex tabulis fiunt. Gel. Poſtea videbamus Androdū ⁊ leonē loꝛo tenui re uinctū vꝛbe tota circū tabernas ire. Hier. Loꝛamēto ligneo circūdatū ȩdificij fundamētū nō diſſoluet̄ ab hoc loꝝ etiam pꝛo coꝛrigia accipit̄ q̄ hoīes verberant̄. Do. loꝛa apud veteres laura dicebant̄: a laura triumphoꝝ ſub q̄ mos erat captiuos vinciri duciq; ꝑ pompā. Iō āt vt ꝯditiōis reminiſcant̄ loꝛis cȩdunt̄. Un̄ loꝛarij dicebant̄: q̄ in ſcȩnicis fabulis parebāt his q̄ ludis erāt p̄fecti ⁊ vel vincebāt vel cȩdebant quos iuſſi erāt vincire vel cȩdē. Toꝛtoꝛes quoq; loꝛario vocatos īuenimus. Gel. Itaq; hi ſequebant̄ magiſtratus tanq̄; in ſcȩnicis fabulis q̄ dicebant̄ loꝛari. Itē loꝛa dn̄r coꝛrigiȩ q̄b⁹ lecti ⁊ ſellȩ īſtruunt̄ ſuper q̄bus tomēta vel culcitrȩ imponūt̄ Mar. Nouis linteis loꝛiſq;. Hinc ēt funiculus aureus argēteuſue qui collo geſtari ſolet loꝛum appellatur.

Loꝛarij. vide in dictione loꝛum.

Loꝛica. pe. ꝓ. a loꝛo fit ⁊ ē munimentū coꝛꝑis: q̄le in īperatoꝝ antiq̄s ſtatuis videmus q꜄ loꝛis alligata ſit. Qd̄ ſi ſit in numine. Aegis idis d̄r. Habetq; in medio caput meduſȩ. Nam vt interpꝛȩtat̄ Uar. E loꝛis de coꝛio crudo pectoꝛalia antiq̄ faciebāt. Pꝛopꝛiȩ vulgariter dn̄r bardȩ vt ſūt ȩquoꝛū: ⁊ ſcuta grȩcoꝝ nō aūt ſūt quas vulgo panzerias vocant: qn̄ poſtea Galli ſuccuderūt e ferro ſub id vocabulam ex annulis ferreā tunicam. Loꝛica in ȩdificijs eſt quoddā quaſi ſȩpimentū et veluti peribolus quȩ nos tuetur a lapſu.

Loꝛico. as. loꝛicā īduco. Un̄ loꝛicatus loꝛica īdutus. Ply. Moꝝ vbi pluribus eodē mō ſe coꝛijs loꝛicauit in dimicationē pergit. Loꝛicatio apud iuriſcōſultos accipit̄ pꝛo oꝛnatu domus ſpecioſo ac veluti tectoꝛio quȩ īpenſȩ ſūt voluptariȩ. Huius verbi compoſitū eſt diloꝛico de quo alibi.

Loꝛicula dimi. a loꝛica qd̄ ēt in re militari ſiḡt p̄ſidiū obſiſtētiū Solent eni obſeſſoꝛes vltra teli iactū foſſam facere quā non ſolū vallo ⁊ ſudibus ſed etiam turriculis inſtruunt: vt erumpentibus ex ciuitate poſſint obſiſtere. Quod opus loꝛiculam vocant vt eſt apud Uegetium ⁊ Cȩſarem.

Loꝛipes edis. pe. coꝛ. qui pedē in modū loꝛi tardū h;. Iuue. Loripedē rectus derideat ȩthiopem albus. i. qui quaſi loꝛo pedem ligatum habet claudus natura vel caſu factus.

Lotiū: vꝛina: a diluendis coꝛpoꝛibus appellatū. Eſt enim totius coꝛpoꝛis lotio ſicut vꝛina ab vꝛinoꝛ verbo deſcēdit. Sue. repꝛȩhendenti filio tito q꜄ ⁊ vꝛinȩ vectigal cōmentus eēt pecunia ex pꝛima penſione admonuit ad nares ſciſcitās nō odoꝛe offenderet̄. At illo negante. At qui inq̄t e lotio eſt.

Lotos ⁊ lotis idis. ꝓpꝛiū nomē nymphȩ neptuni filiȩ: quȩ pꝛiapum fugiēs in arboꝛē ſui noīs ꝯuerſa eſt. Ouid. lib. x. metha. Amnicolȩq; ſil' ſalices ⁊ aquatica lotos. Hȩc arboꝛ vt ſcribit Ply. īſignis eſt in Africa quā vocant celtim tā dulci cibo: nā myrti mō baccas fert: vt nomē ēt gēti terreq; dederit nimis hoſpitali aduenaꝝ obliuiōe patriȩ. Ligno colos niger ad tibiarū cātus expetit̄. Quare ⁊ a poetis ꝓ tibia ponit̄. Quidā arbitrant̄ eē eā arboꝛē quā romani Uiſciulū dicunt. Eſt ēt eodē noīe hȩrba in ȩgypto: quā Homerus īter hȩrbas ſubnaſcentes deoꝝ voluptati pꝛimā noīauit. Hȩc recedentibus aq̄s nili ꝓuenit ſil'is fabȩ: in cuius capite fructus eſt papaueri ſil'is intus grana ceu miliū ex quo incolȩ faciūt panem. vnde Ply. lib. xxij. Qui arboꝛē tm̄ lotū putāt Homero auctoꝛe arguí poſſūt. Ab hac ſata fit latometra ex cuius ſemine ſimillimo poꝛri fiūt panes in ȩgypto a paſtoꝛibus: maxime aq̄ vel lacte ſubacto. Eſt ⁊ alia lotos quā multi trifoliū dicunt. Item alia lotos agreſtis in libya haſta duob⁹ cubitis longa ramos plurimos ꝓferens. Quidā ēt loton miliū vocant.

Lotophagi ppl'i in aphꝛica apud Syrtes a loto nomen ſoꝛtiti q̄ ex loto arboꝛe victitant cuius fructus ſūt magnitudine fabȩ coloꝛe croci quoꝝ cibus tā dulcis eſt vt aduenis īcutiat p̄riȩ obliuionē. vn̄ cū Ulyſſis ſocij delati fuiſſent in aphꝛicā ⁊ guſtaſſent vix inde abducti ſūt. Home. lib. viij. odiſ. ου δλαρα λωτοφαγοι μηδλου θετα ροισι ρολεθρου ημετερος

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ιςαλλασφι λοσαμ λωτοιο ωαγα αθαι των λ οστις λωτοιο φαγοι μελιηδεα καρωον ουκετι αωαγγει λαιωαλιμ ηθελεμ ουδε νεεσθαι αλλαυτου ωουλοντο μεταν δρασ ι λοτοφαγοισι δλωτομ τομενοι μενεμεμ νοςουτε λαθεσθε.

L ante U

Lubricus a.um.pe.coꝛ. q̃ſi labric⁹: ꝓpꝛie lubricus loc⁹ dꝛ ĩ quo q̇s nequit ↄſiſtere q̃lis ē terra glaciata. Uir. Lubrica cõuoluit ſublato pectoꝛe terga. Et ſeſe oppoſuit ſalio per lubrica ſurgẽs. Jñ figurate adoleſcẽtia lubrica dꝛ q̃ facile labit᷑. Lubricos oculos dixit Cicero.i.mobiles ſicut pes lubricus q̇ eſt in lubrico piſcis lubricus dicit᷑ qui labitur dum tenetur.

Lubrico as.lubricum facio. Juu. Qui lacdęmonio pitiſmate lubricat oꝛbem.

Lucę boues.ſiue lucanę boues dicti ſunt Elephanti. Uide in dictione Elephas.

Luca: ciuitas thuſcię: a qua lucẽſes dicuntur qui in ea habitant: aut qui in ea oꝛti ſunt.

Lucani populi dicti ſunt ꝙ ea regio ſita eſt ad partem ſtelle luciferę: vel ꝙ loca ęthera ſint.i.multe lucis. Uel a lucilio duce vel ꝙ primitus in luco cõſiderit. Hi iter calabꝛos ꝛ apulos ſiti ſũt ꝛ a ſabinis oꝛti. Eoꝝ regio lucania: q̃ nũc pꝛĩcipatus dꝛ Jn ea ē peſtũ oppidũ ꝛ Elea vꝛbs.lucania ꝛ petilia metropolis. Hoꝛ. lucãus an apulus auceps Eſt ꝛ lucan⁹ a.um. qđ ad lucẽ ptinet: a quo antelucanus a.um. Anteluco ꝛ antelucoꝛ.

Lucanus nomen pꝛopꝛium poetę.

Lucania genus farciminis ex poꝛcinis carnibus a lucanis populis pꝛimuꝫ inuenta. Mar. Filia picenę venio lucania porce. pultibus hinc niueis grata coꝛona datur.

Lucẽ claritatẽ eſſe nemo eſt q̇ dubitet. Qm̃ ãt dies clara ē quẽadmodũ nox obſcura. ponit᷑ qñqꝫ lux ꝑ die ꝛ nox pꝛo tenebꝛis: q̃uis ꝑma luce ꝛ ꝑmis tenebꝛis: nõ ꝑmã ptẽ diei ac noctis ſigt. ꝑma vo die ꝑ tota nõ pꝛo diei pte. Gel. alia luce oꝛta auis i pauũ pfecta ē. Jnuenit᷑ ẽt luci aduerbia liter poſitũ ſic̃ Ueſpi. Ci. i Anto. Quis enĩ audeat luci ꝛ ĩmilitari. via. gręcũ eſt λυξ λυκος ενθεν και λυκος λεγεται οτι εν τη νυκτι λυκος ουκεν δει ται A luce ſit lucanus a.um. et antelucanus a.um. qđ eſt añ lucis tp̃s ꝛ ſublucan⁹ ſub lucis tpe. Ply.li.xj. nec oĩo ꝑus virgiliaruꝫ ex oꝛtu ſublucanis tpib⁹. lux ãt απο του λυκυς dicta ē λυκυμ enĩ veteres gręci appellant pꝛimam lucem quę pꝛęcedit ſolis exoꝛtum.

Luceo.es. xi ſplẽdeo. Cuius cõpoſita ſunt. Alluceo ad aliquid ſeu iuxta aliquid luceo. Colluceo ſimul ſeu totus luceo. Ply. li.x. Jnuſitata gñā alitũ accepimus quarũ plumę igniũ mõ colluceant noctib⁹. Diluceo diſtincte luceo. Gel. lib. ij. Cõtra vo q̇ i ſex hoꝛis poſterioꝛib⁹ naſcit᷑ eo die videri natũ q̇ poſt eã noctẽ diluxerit. Eluceo extra ſiue mltũ luceo. Lac. lib. vij. Quis tã cęcus vt exiſtimet ſine cã eẽ facta ĩ q̇bus mira diſpoſitio ꝓuidentiſſimę rationis elucet. Aug. li. j. cõ. Hic ſatis elucet maioꝛẽ hẽre vim ad viſcendũ liberã curioſitatẽ q̃ꝫ meticuloſaꝫ neceſſitatẽ. i. claꝝ ẽ. illuceo lucidus ſuꝫ: Sed ad diem pertinet. Liui. vbi illuxit recepere claſſeꝫ. Sed hic magis eſt ab illuceſco. Plau. in Cap. At pol te ſi hic ſapiat ſenex atra pix agitet apđ carnificẽ tuo q̃ capiti illuceat. idẽ ĩ Am. Nũc te inq̇t q̃ manſiſti mitto vt cedas diei vt moꝛtalib⁹ illuceſcas clara ꝛ cãdida. interdũ illuceſcere eſt illuminare ꝛ ſplendẽtẽ facere Lac. li. vij. Qui ſolẽ cũ cęteris ſiderib⁹ illuxit inter luceo in medio luceo. Ci. li. iij. ad Heren. ꝑterea diſſimiles foꝛma atqꝫ natura loci cõparãdi ſunt vt diſtincti ĩterlucere poſſint. Sed hic interlucere q̃ſi internoſci ẽ perluceo ꝑ medium trãſluceo. Quint. Sꝫ vt iter ſe vincti atqꝫ ita coeũtes ne ↄmiſſura perluceat. huius ſigñonis ẽ perluceo: ꝛ trãſluceo. Sene. đ tranq̃llitate. Quid ꝑlucentis ad vnũ aq̃s ꝛ circũfluẽtes cõuiuia. Ci. li. ij. off. Quaſi ꝑlucet ex his quas cõmemoꝛaui virtutibus. Col. li. v. vt nullo loco trãſluceat. polluceo de quo alibi pꝛęluceo anteluceo. Cic. Ego meis maioꝛibus virtute pꝛeluxi. Reluceo. Uir. li. ij. Sigęa igni freta lata relucẽt. Subluceo aliquantũ luceo. Oui. de meridie. Qualia ſublucent fugiente crepuſcula phebo: aut vbi nox abijt nec tñ oꝛta dies.

Luceſcere eſt clarum fieri. Plau. in Am. Tempus eſt exire ex vꝛbe. pꝛiuſq̃ꝫ luceſcat volo.

Lucidus.a.um. quod eſt clarum ꝑſpicuum: a quo perlucidus et Tranſlucidus. Quint. li. viij. Similiter illa tranſlucida ꝛ verſicoloꝛ quorundam elocutio res ipſas effęminat.

Lucido.as. lucidũ facio illuſtro a quo Dilucido. quod eſt declaro. ſeu diuerſis modis clarum facio. Ci. li. iij. ad Herẽ. Nam quod in dicendo rei dulcidandę magnificandę cauſa doluꝫ appellauimus id in dicendo honeſtius conſilium appellabimus. Elucido. extra ſeu multum lucido.

Lucifico.as.pe.coꝛ. idem qđ lucido. a quo Elucifico Nonius. Elucificare lucidare dictum a luce. laberius. Si cito fulgẽtis ſplendoꝛe pecunię volo elucificare exitum ętatis meę.

Lucifuga.pe.coꝛ. qui fugit lucem.

Lucifer pe.coꝛ. ſtella veneris cum ante graditur ſolem cuꝫ ſubſequitur heſperus.

Lucerna. a luceo. Gręce lychnus vocat᷑: cuius prima coꝛripitur cum tamen in luceo pꝛoducatur Juue. Diſponite pingueꝫ nebulam vomuere lucernę. lucernarum vſum pꝛimi ęgyptij monſtrauere: vt auctoꝛ eſt Euſe. lib. x. pꝛeparationis.

Lucernarius qui lucernam fert. lucernula diminu.

Lucens quod aliunde lucem habet. Uirgi. lucentemq̃ꝫ globuꝫ lunę. lucibile quod per ſe lucet.

Lucetius dict⁹ ẽ iuppiter a luce quam ꝑſtare hoĩb⁹ putabatur.

Lucina.pe.coꝛ. pꝛo. q̃ partui pꝛeeſt ꝙ partũ ferat ĩ lucẽ Ply. putat lucinã dici ꝙ oculis pꝛeſit ꝛ luci. Sũt q̇ a luco deducãt q̇ romę iunoni ſacer ẽ ĩ exq̇lij. Ouid. li. ij. faſ. Gratia lucinę dedit hęc tibi noĩa luc⁹ Aut qui pꝛincipium tu dea lucis habes.

Lucius pꝛenomen eius qui pꝛimus ita vocatus: qꝛ oꝛiente luce natus eſt. Sic lucia nomen mulieris. pe.coꝛ. pꝛo ferri debet contra communem vſum.

Lucilius ꝛ lucullus nomina pꝛopꝛia a luce deducta.

Luculentus.a.um. qđ ẽ luce plenũ ſplendẽs. Plau. in coꝛ. Pulchꝛũ ꝛ luculẽtũ hoc nobis hodie euenit pꝛeliũ. Sal. Tũ. M. Tulli⁹ oratiõnẽ habuit luculẽtã ꝛ vtile reip. Hic aduerbiuꝫ luculẽter clare ꝛ ſplẽdide. Hier. De quoꝛuꝫ vitis moꝛibuſq̃ꝫ amirificis q̇ luculenter ipſe conſpexi libellum ipſe compegi

Lucubꝛo.as.pe.coꝛ. vigilo: ꝛ ad lucernã aliq̇d cõpono. vñ lucubꝛatio vigilia ꝛ op⁹ qđ lucubꝛãdo fit. Uar. de Oꝛig. Non ſolum ad Ariſtophanis lucernã ſꝫ etiã ad cleãtis lucubꝛaui. Liui. li. j. Sed nocte Soꝛã deditã lanę inter lucubꝛantes ancillas in medio ędiũ ſedentẽ inuenit. Hiero. in pꝛologo Judith Huic vnã lucubꝛatiunculã dedi. Sũt ꝛ lucubꝛationes ruſticanę veſpertina ꝛ antelucana: qñ a veſpere ꝛ ante lucẽ ↄficiunt intra villaꝫ opera rei villaticę cõducibilia Col. li. xij. Jtẽ ad lucubꝛationẽ veſpertinam palos deceꝫ: vel ridicas quinqꝫ conficere. totidẽqꝫ per antelucanam lucubꝛationem.

Lucus nemus arboꝛibus denſuꝫ deo ſacrũ: a luceo ꝑ antiphꝛaſim dictũ eo ꝙ nõ luceat qm̃ cũ nullę illic arboꝛes ꝑꝑ religionẽ cęderent᷑ opacus ꝛ ſine luce erat. Sunt alij qui nõ ꝑ contrariũ deducãt ꝓpter lumina crebꝛa ſacrificioꝝ q̃ ibi nocturno tẽpoꝛe fiebãt. Dr̃ ẽt Luc⁹.us. ꝑ luce. Ter. Cũ pꝛimo lucu. i. pꝛima luce ꝛ cũ pꝛimũ ſol illuceſcet Lucus martis dictus ẽ in quo Mars illam veſtalẽ virginẽ compꝛeſſit: vt eſt apud iuſtinum. ꝛ plutar. Luculus ꝛ Lucellus diminutiua ſunt.

Luco.as. licet non ſit in vſu: a luco ſiue a. luce fieri puto. Cuius compoſita ſunt colluco: qđ eſt ramos ſylue decido. interluco idem ſignificat Subluco ſuccidendo illumino.

Lucar ꝑtiũ qđ ex lucis captat᷑: vel erogatio quę in lucis fiebat.

Lucaria fęſta quę in luco romani faciebant q̇ permagnus erat inter viam ſalariam ꝛ tyberim pꝛo eo ꝙ victi a gallis fugientes e pꝛęlio. ibi ſeſe occultauerant.

Luceria: vꝛbs Apulię: quę ꝛ Auſonum colonia fuit.

Luceres ſiue lucerenſes: tertia pars populi romani diſtributa a Tacio ꝛ Romulo ſic appellati a lucumone ſiue a lucerio ſiue a luco quẽ Aſylum Romulus vocauerat.

Lucerius Ardeę rex q̇ auxilio fuit Romulo aduerſus Taciuꝫ.

Lucumo ꝓpꝛiũ viri nomẽ. a quo lucomedi appellati: q̇ poſtea